

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Janem Švarcem
sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2023, č. j. MPSV-2023/241911-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 11. 2023, č. j. MPSV-2023/241911-911 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí sp. zn. 48692-13-AB, č. j. 1416418/23/AB, ze dne 1. 9. 2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Úřadem práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „prvostupňový správní orgán“, či „úřad“), kterým bylo rozhodnuto podle ustanovení §

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), nepřiznat dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 10. 2013.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě shrnul, že dne 11. 8. 2013 podal žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Úřad žalobci tuto dávku přiznal rozhodnutím ze dne 13. 11. 2013. Ke dni 19. 9. 2013 žalobce změnil místo trvalého pobytu a tuto změnu ohlásil úřadu.
3. Rozhodnutím č. j. 650852/14/AB ze dne 17. 4. 2014 však úřad žalobci příspěvek na bydlení odejmul od měsíce října 2013 s odůvodněním, že nájemní vztah žalobce k bytu na původní adrese skončil a že došlo ke změně místa trvalého pobytu. Proti rozhodnutí úřadu se žalobce dne 18. 4. 2014 odvolal, jelikož v případě změny místa trvalého pobytu nárok na příspěvek na bydlení nezaniká.
4. Žalovaný rozhodnutím č. j. MPSV-UM/7871/14/4S-HMP odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí úřadu potvrdil s odůvodněním, že žádost se podává na konkrétní byt a změnou místa trvalého pobytu přestal žalobce splňovat podmínky pro nárok na příspěvek na bydlení. Žalobce proto dne 2. 6. 2014 podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, která byla rozsudkem č. j. 2 Ad 21/2014-20 zamítnuta s tím, že příspěvek na bydlení nelze přiznat na dům, ale jen na byt. Žalobce proti rozsudku podal kasační stížnost, Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 7 Ads 120/2018-27 kasační stížnosti vyhověl a rozsudek Městského soudu v Praze i rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalovaný následně rozhodnutím č. j. MPSV-2018/245367-911 znovu odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí úřadu potvrdil, a to s obdobným odůvodněním jako v jeho předchozím rozhodnutí. Žalobce proto opět podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozhodnutí zrušil (č. j. 16 Ad 4/2019-32). Žalovaný následně zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
6. Prvostupňový správní orgán opět rozhodl o odejmutí dávky, přičemž žalovaný toto rozhodnutí potvrdil opět s odůvodněním, že nájemní vztah žalobce k bytu na původní adrese skončil a je třeba podat novou žádost. Žalobce proto opět podal žalobu Městskému soudu v Praze, který rozhodnutí zrušil (č. j. 4 Ad 6/2022-23). Žalovaný následně zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
7. Prvostupňový správní orgán opět rozhodl o odejmutí dávky, přičemž žalovaný toto rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdil.
8. Žalobce v tomto řízení namítá, že důvod potvrzení odvolání proti rozhodnutí o odejmutí dávky, že žalobce neosvědčil výzvou požadované skutečnosti, je nezákonný. Žalovaný rozhodl na základě toho, že žalobce neměl osvědčit následující skutečnosti: „*doplnit podpis společně posuzované osoby M. H., nar. X do žádosti o příspěvek na bydlení*“, „*osvědčit údaj o bydlišti na území České republiky u společně posuzované osoby M. H., nar. X*“, „*osvědčit předmětný byt, na který je nárok na dávku uplatňován (dle doložené nájemní smlouvy je účastník řízení nájemcem 2 bytů na adrese X, přičemž v žádosti není konkrétní byt uveden)*“, „*osvědčit výši příjmu za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 účastníka řízení (kontrolou úřadu práce bylo zjištěno, že v uvedeném rozhodném období vykonával funkci*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

člena statutárního orgánu R., s. r. o., IČO: X, přičemž výše příjmu z této činnosti nebyla doložena“, „osvědčit výši příjmu u společně posuzované osoby M. H., nar. X, za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 (kontrolou úřadu práce bylo zjištěno, že v uvedeném rozhodném období vykonával funkci člena statutárního orgánu Č. s., s. r. o., IČO: X, přičemž výše příjmu z této činnosti nebyla doložena“, „osvědčit výši nákladů na bydlení za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 (doložená úhrada nákladů na bydlení v měsíci 09/2013 je platbou za nájem 2 bytů na adrese X, přičemž nebyla osvědčena předepsaná výše úhrady za byt, na který je nárok na dávku uplatněn.“

9. Zákon nestanoví žádnou povinnost podepisovat žádost o dávku společně posuzovanými osobami. Žádost podává žadatel a pouze ten ji podepisuje ve smyslu § 45 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 správního řádu.
10. Skutečnost, že společně posuzovaná osoba M. H. má skutečné bydliště na území České republiky, žalobce dostatečně osvědčil formulářem Hlášení změn ze dne 1. 12. 2013, ve kterém výslovně uvedl „Na nové adrese v ulici Z. jsem nájemcem domu a bydlí zde se mnou společně posuzovaná osoba: M. H.“.
11. Žalovaný soustavně ignoruje závazný právní názor správních soudů již třikrát vyslovený v této věci, že bytem je třeba rozumět rovněž dům. Žalobce uplatnil dávku na dům.
12. Z funkce člena statutárního orgánu žadatel neměl žádný příjem. Skutečnost, že z této činnosti neměl žádný příjem, žalobce doložil formulářem Prohlášení osob, které nemají příjmy rozhodné pro nárok na dávky za 3. čtvrtletí 2013, kde je výslovně uvedeno, že zde uvedené osoby v tomto období neměly kromě rodičovského příspěvku a přídatku na dítě ani jeden z příjmů rozhodných pro přiznání dávky.
13. Z funkce člena statutárního orgánu M. H. neměl žádný příjem. Skutečnost, že z této činnosti neměl žádný příjem, žalobce doložil formulářem Doklad o výši čtvrtletního příjmu za 3. čtvrtletí 2013 ze dne 2. 12. 2013 v části D1.
14. Pokud bylo požadováno osvědčit výši nákladů na bydlení za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 (doložená úhrada nákladů na bydlení v měsíci 09/2013 je platbou za nájem 2 bytů na adrese X, přičemž nebyla osvědčena předepsaná výše úhrady za byt, na který je nárok na dávku uplatněn), i v tomto případě žalovaný ignoruje závazný právní názor správních soudů, že bytem je třeba rozumět rovněž dům. Žalobce osvědčil výši nákladů za nájem domu.
15. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné pro nesprávné zjištění skutkového stavu a pro nesprávné posouzení právní otázky.
16. Žalobce dále namítá, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, řízení je tak zatíženo vadou, jež má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

17. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula podstatné okolnosti případu. Uvedla, že předchozí rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Ad 6/2022-23. Úřad práce dle pokynů soudu uložených rozsudkem posoudil nárok žalobce na dávku od října 2013 v souvislosti se změnou trvalého pobytu, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zohlednil doklady, které žalobce zaslal se žádostí o dávku a k výzvě správního orgánu dne 19. 9. 2013 a 5. 12. 2013.

18. Vzhledem k tomu, že nebyly osvědčeny všechny skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, správní orgán vyzval dne 11. 8. 2023 žalobce, aby osvědčil údaj o bydlišti společně posuzované osoby, výši příjmů žadatele a společně posuzované osoby za 3. čtvrtletí 2013 v souvislosti s výkonem funkce člena statutárního orgánu, doplnil podpis společně posuzované osoby, osvědčil, na jaký byt v užívaném rodinném domě o dvou bytových jednotkách je požadován příspěvek, a jaké jsou náklady na bydlení v předmětném bytě za 3. čtvrtletí.
19. Žalobce na výzvu nijak nereagoval. Následně mu dne 23. 8. 2013 bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o odejmutí dávky s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu. Na toto oznámení rovněž nereagoval. Vzhledem k tomu, že úřad práce nemohl posoudit nárok na dávku bez osvědčení rozhodných skutečností, nezbylo než dávku odejmout. Jestliže nyní žalobce polemizuje s opodstatněností výzvy, pak žalovaný uvádí, že mohl a měl na výzvu reagovat již v rámci správního řízení. Správní orgán by pak byl povinen se s opodstatněností námitek žalobce vypořádat.
20. K požadavku na osvědčení příjmů žalovaný uvádí, že úřad práce dodatečně zjistil, že žalobce i společně posuzovaná osoba v předmětném období vykonávali funkci člena statutárního orgánu, vznikly tak pochybnosti o výši příjmů, tedy o skutečnostech rozhodných pro posouzení nároku, a bylo na místě, aby tyto pochybnosti správní orgán odstranil.
21. Požadavek na osvědčení nákladů na bydlení na konkrétní byt a upřesnění, který byt v rodinném domě žalobce užívá, byl zcela na místě, neboť v rodinném domě byly kolaudovány dva byty. Rodinný dům je pro účely příspěvku na bydlení možno považovat za byt, jak judikoval Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Ads 85/2018-37). Nejvyšší správní soud se však v uvedeném rozsudku nezabýval situací, kdy byly v rodinném domě kolaudovány dvě bytové jednotky. Příspěvek na bydlení je vždy vázán ke konkrétnímu bytu, není tedy důvod, proč by měl stát hradit žalobci nájem a náklady spojené s bydlením ve dvou bytech nadstandardní velikosti, jak vyplývá z uzavřené nájemní smlouvy (nájem a náklady na služby jsou počítány za celý dům, tj. dva byty).
22. Žalovaný dále doplňuje, že v jiné věci žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 2. 2024, č. j. 2 Ad 12/2022-24, uzavřel, že žalobce nemůže žádat o příspěvek na dvě bytové jednotky v rodinném domě. V nyní projednávané věci se soud v předchozích řízeních primárně zabýval otázkou, zda nárok na dávku žalobci zanikl z důvodu změny trvalého pobytu a změny bytu, na nějž je uplatňován nárok na příspěvek na bydlení, nikoli otázkou, zda je rodinný dům možno považovat za byt.
23. Žalobce byl v souladu s předchozím rozsudkem Městského soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Ad 6/2022-23, vyzván, aby doložil skutečnosti rozhodné pro nárok. To žalobce neučinil, v důsledku toho nebyly osvědčeny náklady na bydlení a výše příjmů, bez nichž nelze o nároku na dávku a její výši rozhodnout. Tím jsou dány důvody pro odejmutí dávky z důvodu nesplnění výzvy dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

24. Ze spisového materiálu soud zjistil, že dne 12. 8. 2013 žalobce požádal o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení (dále též „dávka“) s nárokem ode dne 1. 7. 2013, s tím, že je nájemcem bytu, trvalé bydliště X.
25. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 11. 2013, č. j. 826352/13/AB, byla žalobci přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ve výši 6 296 Kč měsíčně od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014, a to k bytu na adrese X.
26. Výzvou ze dne 21. 11. 2013 správní orgán I. stupně podle § 51 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře vyzval žalobce, aby doplnil údaje k jeho žádosti o příspěvek na bydlení na období říjen 2013, konkrétně, aby se dostavil na úřad k doložení adresy trvalého pobytu. Výzva obsahuje poučení o tom, že pokud žalobce nesplní povinnost mu určenou v této listině, nárok na dávku mu zanikne. Žalobce dne 5. 12. 2013 podal hlášení změn, kde uvedl, že nájemní smlouva k bytu v ulici X skončila dne 30. 9. 2013, změnu trvalého pobytu ohlašuje na samostatném formuláři, na nové adrese X je žalobce nájemcem domu a společně posuzovanou osobou je M. H.
27. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 18. 12. 2013 správní orgán I. stupně zahájil řízení o odejmutí dávky příspěvek na bydlení podle § 46 odst. 1 a § 36 odst. 1, 2 a 3 zákona o státní sociální podpoře, žádost podána dne 12. 8. 2013, a to z důvodu neuposlechnutí písemné výzvy ze dne 21. 11. 2013 k objasnění trvalého pobytu. Bylo zde uvedeno, že v případě ukončení nájemního vztahu k bytu na adrese X, je nutné doložit doklad o ukončení.
28. Z evidence bylo zjištěno, že žalobce má od 19. 9. 2013 trvalý pobyt na adrese Z.
29. Z nájemní smlouvy na rodinný dům vyplývá, že žalobce uzavřel nájemní smlouvu s pronajímatelem D. E., předmětem nájmu byl rodinný dům na adrese X. Dům se skládá ze dvou bytových jednotek – 3+1, 5+1. Ve smlouvě bylo dále ujednáno, že byt bude spolu s nájemcem užívat dalších pět konkrétně uvedených osob. Nájemné bylo sjednáno na částku 25 000 Kč měsíčně, výše úhrady za služby spojené s užíváním bytu činila 1 500 Kč. Doba nájmu byla sjednána od 15. 9. 2013 na jeden rok.
30. Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, č. j. 650852/14/AB, správní orgán I. stupně rozhodl podle § 24 a § 69 zákona o státní sociální podpoře tak, že žalobci odejmul dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013, protože nárok na dávku zanikl ke dni 18. 9. 2013. Dle odůvodnění bylo správnímu orgánu oznámeno ukončení nájemního vztahu k bytové jednotce č. X na adrese X v září 2013 a zároveň došlo ke dni 19. 9. 2013 ke změně trvalého pobytu žalobce na adresu X, proto se dávka příspěvek na bydlení na bytovou jednotku č. X na původní adrese trvalého pobytu odnímá.
31. Prvním rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č. j. MPSV-UM/7871/14/4S-HMP, bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
32. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 1. 2018, č. j. 2 Ad 21/2014-20, žalobu proti prvnímu rozhodnutí žalovaného zamítl, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 10. 2018, č. j. 7 Ads 120/2018-27, rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zde dovodil, že pro účely § 24 zákona o státní sociální podpoře bylo možno za byt ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře považovat i rodinný dům; rodinný dům je

z funkčního hlediska zároveň bytem, nejedná se proto o rozšiřování zákonem stanovené podmínky, ale o racionální výklad pojmu byt.

33. Žalovaný druhým rozhodnutím ze dne 7. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/245367-911, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 4. 2014 tak, že dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení se žalobci podle § 52 a § 53 zákona o státní sociální podpoře odnímá ode dne 1. 10. 2013, protože nárok na dávku zanikl ke dni 18. 9. 2013.
34. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 12. 2020, č. j. 16 Ad 4/2019-32, rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/245367-911, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud zde vyšel z § 24 odst. 1 a odst. 4, § 52, § 53 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, ztotožnil se se žalobcem v jeho výkladu uvedených ustanovení zákona a souhlasil, že i na změnu místa, kde je oprávněná osoba hlášena k pobytu, se vztahuje § 52; hypotéza tohoto ustanovení je naplněna, změní-li se okruh společně posuzovaných osob nebo jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výši. Dle soudu ze znění § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře vyplývá, že mezi jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek na bydlení ve smyslu § 52 zákona patří mimo jiné právě i změna místa trvalého pobytu oprávněné osoby, odkázal též na ust. § 58 odst. 2 daného zákona. Z toho dovodil, že byt se jedná o ustanovení týkající se vyplácení dávek, změna místa, kde je oprávněná osoba hlášena k pobytu, nemá za následek zániku nároku na dávku. Podle citovaného ustanovení v případě změny místa trvalého pobytu oprávněné osoby dosud příslušná krajská pobočka úřadu práce zastaví výplatu dávky a nově příslušná krajská pobočka úřadu práce bude následně plynule pokračovat ve vyplácení (již přiznané) dávky. Souhlasil se žalobcem, že zákon o státní sociální podpoře v případě změny místa trvalého pobytu oprávněné osoby nestanoví, že nárok na příspěvek na bydlení zaniká, ani to, že je třeba podávat novou žádost. V takovém případě se uplatní postup dle § 52 zákona, tj. nové posouzení nároku na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo. Soud shledal, že žalovaný nové posouzení nároku na dávku neprovedl, když uzavřel, že pouhou změnou trvalého pobytu došlo k zániku nároku na dávku. Soud uvedl, že ze znění § 61 odst. 1 a 2 zákona o státní sociální podpoře vyplývá, že samotné porušení tohoto ustanovení nemá bez dalšího za následek odejmutí dávky, podle § 61 odst. 2 zákona byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn. Z uvedeného dle soudu vyplývá, že příspěvek na bydlení lze odejmout až po marném uplynutí lhůty, kterou orgán státní sociální podpory stanovil pro osvědčení rozhodnutých skutečností s tím, že tato lhůta musí činit nejméně osm dní a žadatel musí být o následcích nesplnění výzvy prokazatelně poučen. Ze správního spisu však nevyplývá, že by příspěvek na bydlení byl žalobci odňat z tohoto důvodu.
35. Žalovaný třetím rozhodnutím ze dne 20. 1. 2021, č. j. MPSV-2021/10599-911, zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 650852/14/AB, a uložil mu, aby provedl nové posouzení nároku na dávku příspěvek na bydlení k 1. 10. 2013 dle ust. § 52 a § 58 zákona o státní sociální podpoře.

36. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 21. 5. 2021, č. j. 650866/21/AB, rozhodl o odejmutí dávky příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013, neboť nárok na dávku zanikl ke dni 18. 9. 2013.
37. Žalovaný čtvrtým rozhodnutím ze dne 23. 7. 2021, č. j. MPSV-2021/124744-911, prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, zjistil pochybení správního orgánu, který nedal žalobci před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
38. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021, č. j. 1327218/21/AB, správní orgán I. stupně podle § 52 a § 53 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře rozhodl tak, že se odnímá dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013, neboť nárok na dávku zanikl ke dni 30. 9. 2013. Dle odůvodnění oprávněná osoba dne 3. 12. 2013 oznámila správnímu orgánu změnu ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu, konkrétně ukončení nájemní smlouvy v ulici X dnem 30. 9. 2013, uvedená dávka se proto odnímá.
39. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu nedoplnil.
40. Žalovaný pátým rozhodnutím ze dne 15. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/197769-911, prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, shledal, že žalobce přestal ke dni 1. 10. 2013 plnit podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení, neboť ke dni 30. 9. 2013 skončila platnost jeho nájemní smlouvy v ulici X (přestal tak trvat jeho nájemní vztah), tuto změnu na základě výzvy správního orgánu oznámil žalobce až dne 3. 12. 2013, nárok na dávku proto správní orgán I. stupně přeposoudil dle § 52 a § 53 zákona. Shledal, že k pokračování výplaty dávky ode dne 1. 10. 2013 nemohlo dojít, nebyly dány zákonné podmínky pro přiznání dávky od 1. 10. 2013, protože žalobce nepodal novou žádost o příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013 na nový byt, nedoložil ani příjmy ani náklady na nový byt, nová žádost o příspěvek na bydlení byla podána až s nárokem od 28. 2. 2014. Na základě uvedených skutečností byla dávka od 1. 10. 2013 správním orgánem I. stupně odejmuta.
41. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 4. 2023, č. j. 4 Ad 6/2022-23, rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/197769-911, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud považoval za důvodnou žalobní námitku, dle které žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela v rozporu se zákonem a s předchozím zrušujícím rozsudkem zdejšího soudu č. j. 16 Ad 4/2019-32 dovodil, že v případě změny místa trvalého pobytu může k pokračování výplaty dávky dojít, pokud účastník řízení podá novou žádost o příspěvek na bydlení na nový byt. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice neuvedl, že v případě změny místa trvalého pobytu nárok na dávku zaniká, avšak možné pokračování výplaty dávky ode dne 1. 10. 2013 podmínil podáním nové žádosti o příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013 na nový byt. Tím však nerespektoval závazný právní názor městského soudu, který v rozsudku ze dne 14. 12. 2020 č. j. 16 Ad 4/2019-32, uvedl, že: „Lze proto souhlasit s žalobcem, že zákon o SSP v případě změny místa trvalého pobytu oprávněné osoby nestanoví, že nárok na příspěvek na bydlení zaniká, ani to, že je třeba podávat novou žádost. V takovém případě se uplatní postup dle § 52 zákona o SSP, tj. nové posouzení nároku na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo.“ Napadené rozhodnutí je již z tohoto důvodu nezákonné, neboť pokud se změní místo trvalého pobytu, nevyžaduje zákon o státní sociální podpoře, aby posuzovaný podával

novou žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Z toho plyne, že odnětí této dávky nelze odůvodnit tím, že žalobce nepodal novou žádost o tuto dávku. Městský soud v Praze dále v rozsudku č. j. 16 Ad 4/2019-32 uvedl, že v případě změny místa trvalého pobytu se uplatní postup dle § 52 zákona o státní sociální podpoře, tj. nové posouzení nároku na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo, přičemž vytkl žalovanému, že nové posouzení nároku na dávku neprovedl a chybně vyšel z toho, že pouhou změnou trvalého pobytu došlo k zániku nároku na dávku. Ani v posuzovaném případě správní orgán I. stupně, ani žalovaný neprovedli v souladu s § 52 a § 53 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře nové posouzení nároku. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí sice odkázal na ust. § 52 a 53 odst. 3 daného zákona, žádné nové posouzení však neprovedl, pouze uvedl, že se dávka odnímá, neboť žalobce oznámil ukončení nájemní smlouvy v ulici X dnem 30. 9. 2013, a nárok tak ke dni 30. 9. 2013 zanikl. Ani žalovaný žádné věcné posouzení neprovedl, uvedl pouze, že k pokračování výplaty dávky ode dne 1. 10. 2013 nemohlo dojít, neboť nebyly dány zákonné podmínky pro přiznání dávky příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013, protože žalobce nepodal novou žádost od 1. 10. 2013 na nový byt (k tomu viz výše) a nedoložil ani příjmy ani náklady na nový byt. Žalovaný se tak vůbec nezabýval otázkou, zda žalobce pro nové místo trvalého pobytu podmínky pro přiznání dávky příspěvek na bydlení splňuje. V této souvislosti žalovaný zcela opominul vyhodnotit, že žalobce podal dne 5. 12. 2013 datovou zprávou hlášení změn, kde uvedl, že nájemní smlouva v ulici X skončila dne 30. 9. 2013, změnu trvalého pobytu ohlašuje na samostatném formuláři, na nové adrese v ulici Z. je žalobce nájemcem domu a bydlí s ním společně posuzovaná osoba M. H., který má příjmy, a je nezaopatřeným dítětem, přičemž v příloze přikládá nájemní smlouvu a potvrzení o studiu M. H. Tato datová zpráva pak obsahuje řadu příloh, které ve spise nejsou vytištěny. Žalovaný se však obsahem tohoto podání vůbec nezabýval, nehodnotil, zda jsou poskytnuté údaje a doklady dostačující k posouzení nároku, ani na jejich podkladě samotné splnění podmínek pro vznik nároku na dávku nevyhodnotil. V tomto směru je tak jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. K žalobní námitce ohledně lhůty dle § 61 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře soud konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuváděl, že novou žádost o příspěvek na bydlení je třeba podat, pokud účastník řízení tuto změnu neoznámí ve lhůtě osmi dnů; takovou argumentaci žalovaný nepoužil. V napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že žalobce ke dni 18. 9. 2013 přestal být trvale hlášen v bytě, na který pobíral dávku příspěvek na bydlení, tuto skutečnost sám do osmi dnů nenahlásil, což bylo jedním z důvodů, pro který správní orgán I. stupně dávku odejmul. Takové odůvodnění je však zcela nejasné, neboť žalovaný obdobně jako ve zrušeném rozhodnutí ze dne 7. 12. 2018 neuvedl, jaké následky pro nárok a na dávku a její výplatu dovozuje z porušení lhůty dle § 61 odst. 1. Městský soud přitom v rozsudku č. j. 16 Ad 4/2019-32 uvedl, že: „Ze znění § 61 odst. 1 a 2 zákona o SSP vyplývá, že samotné porušení tohoto ustanovení nemá bez dalšího za následek odejmutí dávky. Podle § 61 odst. 2 zákona o SSP byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn. Z uvedeného vyplývá, že příspěvek na bydlení lze odejmout až po marném uplynutí lhůty, kterou orgán státní sociální podpory stanovil pro osvědčení rozhodnutých skutečností s tím, že tato lhůta musí činit nejméně osm

dní a žadatel musí být o následcích nesplnění výzvy prokazatelně poučen. Ze správního spisu však nevyplývá, že by příspěvek na bydlení byl žalobci odňat z tohoto důvodu.“ Z uvedeného rozsudku plyne, že zákon s porušením povinnosti dle § 61 odst. 1 zákona o sociální podpoře nespojuje následek v podobě možnosti odejmutí dávky. Soud zde však poukázal na navazující ust. § 61 odst. 2 daného zákona s tím, že příspěvek na bydlení lze odejmout až po marném uplynutí lhůty, kterou orgán státní sociální podpory stanovil pro osvědčení rozhodných skutečností s tím, že tato lhůta musí činit nejméně osm dní a žadatel musí být o následcích nesplnění výzvy prokazatelně poučen. Jak je uvedeno výše, správní orgány měly od žalobce k dispozici hlášení změn došlé dne 5. 12. 2013, toto podání a přílohy v něm obsažené však nijak nevyhodnotily, ani nepostupovaly v souladu s § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře a nezaslaly žalobci výzvu k doplnění těchto podkladů, resp. k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nedoložil ani příjmy ani náklady na nový byt, ze spisu však nevyplývá, že by jej k jejich doložení výzvou dle § 61 odst. 2 uvedeného zákona vyzýval. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o odnětí dávky příspěvek na bydlení žalobci, nezákonné.

42. Soud tedy v pořadí páté rozhodnutí žalovaného zrušil jako nezákonné. V dalším řízení se správní orgány měly v souladu s § 52 a § 53 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře zabývat novým posouzením nároku na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení pro nové místo trvalého pobytu od 1. 10. 2013, řádně vyhodnotit podklady, které žalobce poskytl v hlášení změn dne 5. 12. 2013, v případě jejich neúplnosti žalobce vyzvou k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku postupem dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Následně správní orgány měly vyhodnotit, zda pro příslušné období od 1. 10. 2013 žalobce podmínky pro nárok na dávku splňoval či nikoli.
43. Žalovaný šestým rozhodnutím ze dne 29. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/114837-911, prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, s pokynem, aby provedl nové posouzení nároku na dávku příspěvek na bydlení k 1. 10. 2013, aby odvolatele dle ustanovení § 61 zákona o státní sociální podpoře vyzval k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku ode dne 1. 10. 2023 a aby následně vyhodnotil, zda pro příslušné období od 1. 10. 2013 účastník řízení podmínky pro nárok na dávku splňoval či nikoliv.
44. Dne 11. 8. 2023 prvostupňový správní orgán zaslal účastníku řízení výzvu č. j. 1318070/23/AB, ve které ho vyzval k osvědčení rozhodných skutečností pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu. Účastník řízení měl osvědčit tyto skutečnosti: doplnit podpis společné posuzované osoby, osvědčit údaj o bydlišti na území České republiky u společné posuzované osoby, osvědčit předmětný byt, na který je nárok na dávku uplatňován (dle nájemní smlouvy je účastník řízení nájemce 2 bytů na adrese Z, přičemž v žádosti není konkrétní byt uveden), osvědčit výši příjmu za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 účastníka řízení (kontrolou úřadu práce bylo zjištěno, že v uvedeném rozhodném období vykonával funkci člena statutárního orgánu R., s. r. o., přičemž výše příjmu z této činnosti nebyla doložena), osvědčit výši příjmu u společné posuzované osoby, za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 (kontrolou úřadu práce bylo zjištěno, že v uvedeném rozhodném období vykonával funkci člena statutárního orgánu Č. s., s. r. o., přičemž výše příjmu z této činnosti nebyla doložena) a dále osvědčit výši nákladů na bydlení za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 (doložená úhrada nákladů na bydlení v měsíci 09/2013 je platbou za nájem 2 bytů na adrese Z, přičemž nebyla osvědčena

předepsaná výše úhrady za byt, na který je nárok na dávku uplatněn), a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení písemné výzvy, tj. ode dne 11. 8. 2023.

45. V písemné výzvě byl účastník řízení upozorněn, že pokud obsahu výzvy neuposlechné a neosvědčí uvedené rozhodné skutečnosti, může být dávka odejmuta. Tuto výzvu účastník řízení neuposlechl. Dne 22. 8. 2023 úřad práce zaslal účastníku řízení oznámení o zahájení správního řízení č. j. 1365008/23/AB ve věci odejmutí dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Dne 1. 9. 2023 úřad práce vydal rozhodnutí č. j. 1416418/23/AB, kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013.
46. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno blanketní dovolání ze dne 19. 9. 2023, bylo avizováno jeho doplnění samostatným podáním, odvolání doplněno ani po výzvě správního orgánu nebylo.
47. Žalovaný následně vydal sedmé rozhodnutí (napadené rozhodnutí) ze dne 16. 11. 2023, č. j. MPSV-2023/241911-911, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí ze dne 1. 9. 2023 potvrdil. V odůvodnění uvedl, že účastník řízení byl písemně vyzván, aby osvědčil rozhodné skutečnosti pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu. Ve výzvě byl účastník upozorněn, že pokud obsahu výzvy neuposlechné a neosvědčí uvedené rozhodné skutečnosti, může být dávka odejmuta. Tuto výzvu účastník neuposlechl.
48. Účastník je povinen objasnit veškeré skutečnosti, které jsou rozhodné pro zjištění nároku na dávku státní sociální podpory, kterou poskytuje stát občanům. Odvolací orgán zjistil, že takové skutečnosti však účastník řízení nedoložil, ačkoliv k tomu byl úřadem práce písemně vyzván. Po přezkoumání věci dospěl odvolací orgán k závěru, že vzhledem k tomu, že účastník řízení nesplnil žádnou z povinností uvedenou ve výzvě, rozhodl úřad práce o nepřiznání dávky příspěvek na bydlení v souladu s ustanovením § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Odvolací správní orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek a správnost rozhodnutí, a neshledal pochybení, které by odůvodňovalo změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

49. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
50. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání výslovně a žalobce se ve stanovené době na výzvu soudu nevyjádřil.
51. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a b) součin rozhodného příjmu v rodině a*

koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

52. Podle § 61 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře příjemce dávky je povinen písemně ohlásit příslušné krajské pobočce Úřadu práce do osmi dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu.
53. Podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře *byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn.*
54. Dle ustanovení § 68 odst. 1 písm. b) a e) zákona o státní sociální podpoře *žádost o dávku musí obsahovat kromě náležitostí stanovených správním řádem doklad o výši příjmu oprávněné osoby a společně s ní posuzovaných osob (§ 5) v rozhodném období (§ 6) v případech, kdy je přiznání dávky podmíněno příjmem a doklad o tom, že byt je užíván na základě nájemní smlouvy nebo na základě vlastnictví k nemovitosti, doklad o výši nájemného, nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu a nákladů uvedených v § 25 odst. 1 písm. c), jde-li o žádost o příspěvek na bydlení.*
55. Městský soud v rozsudku č. j. 16 Ad 4/2019-32 zavázal správní orgány vyzvat k doložení rozhodných skutečností výzvou dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře.
56. Správní orgány pokyn soudu splnily, dne 11. 8. 2023 prvostupňový správní orgán zaslal účastníkovi řízení výzvu, ve které ho vyzval k osvědčení rozhodných skutečností pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu.
57. Účastník řízení měl osvědčit tyto skutečnosti: doplnit podpis společné posuzované osoby, osvědčit údaj o bydlišti na území České republiky u společně posuzované osoby, osvědčit předmětný byt, na který je nárok na dávku uplatňován (dle nájemní smlouvy je účastník řízení nájemce 2 bytů na adrese Z, přičemž v žádosti není konkrétní byt uveden), osvědčit výši příjmu za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 účastníka řízení (kontrolou úřadu práce bylo zjištěno, že v uvedeném rozhodném období vykonával funkci člena statutárního orgánu R., s. r. o., přičemž výše příjmu z této činnosti nebyla doložena), osvědčit výši příjmu u společně posuzované osoby, za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 (kontrolou úřadu práce bylo zjištěno, že v uvedeném rozhodném období vykonával funkci člena statutárního orgánu Č. s., s. r. o., přičemž výše příjmu z této činnosti nebyla doložena) a dále osvědčit výši nákladů na bydlení za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 (doložená úhrada nákladů na bydlení v měsíci 09/2013 je platbou za nájem 2 bytů na adrese X, přičemž nebyla osvědčena předepsaná výše úhrady za byt, na který je nárok na dávku uplatněn), a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení písemné výzvy, tj. ode dne 11. 8. 2023.
58. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval, konkrétní námitky nevzněl ani v podaném odvolání, které podal jako blanketní (ač zastoupený advokátem) a ani na výzvu správního orgánu odvolání nedoplnil.
59. Důvody, pro které nesouhlasil s obsahem výzvy, rozepsal až v podané žalobě.
60. Povinnost žadatele o dávku osvědčit skutečnosti rozhodné pro její přiznání přitom jednoznačně vyplývá z § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře, přičemž k tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ustanovení se již váže množství soudních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro přiznání dávky tíží v první řadě jejího příjemce. Pokud uvedené povinnosti nedostojí, správní orgán jej vyzve podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře k doložení potřebných dokladů.

61. Nejvyšší správní soud opakovaně upozorňuje na skutečnost, že je povinností účastníka správního řízení poskytovat správnímu orgánu součinnost při opatrování podkladů řízení (§ 50 odst. 2 správního řádu – zejména věta třetí: „*Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.*“), přičemž především v řízení o žádosti je v zájmu žadatele, aby se správním orgánem aktivně spolupracoval, přičemž nečinnost žadatele, která znemožňuje posoudit rozhodné skutečnosti, je důvodem pro nepřiznání dávky (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2023, č. j. 6 Ads 62/2022-23, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Ads 90/2016-46, ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 Ads 406/2020-29, ze dne 13. 1. 2022, č. j. 1 Ads 322/2021-24, nebo ze dne 28. 4. 2022, č. j. 8 Ads 335/2021-33). Až na jednu výjimku jde všechno o případy, kdy žadatele o dávky zastupoval právě Mgr. Š.
62. V nyní projednávaném případě žalobce na výzvu správního orgánu k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na jím požadovanou dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení žádným způsobem nereagoval, nevyvinul žádnou iniciativu k tomu, aby mohl správní orgán ověřit splnění zákonných podmínek pro vznik nároku žalobce na dávku a zůstal ve věci zcela pasivní, čímž správnímu orgánu znemožnil rozhodnout o nároku na dávku jiným způsobem, než nepřiznáním dávky dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře.
63. Soud shodně se správními orgány shledal, že žalobce neosvědčil, který konkrétní byt situovaný v domě na adrese Z užívá, resp. za který z bytů žádá o příspěvek na bydlení. Není pravdou, že správní orgány nerespektovaly závazný právní názor soudu, žalovaný správně ve vyjádření k žalobě vysvětlil, že sice rodinný dům je pro účely příspěvku na bydlení možno považovat za byt, jak judikoval Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Ads 85/2018-37), Nejvyšší správní soud se však v uvedeném rozsudku nezabýval situací, kdy byly v rodinném domě kolaudovány dvě bytové jednotky. Příspěvek na bydlení je vždy vázán ke konkrétnímu bytu, není tedy důvod, proč by měl stát hradit žalobci nájem a náklady spojené s bydlením ve dvou bytech o velikosti 3 + 1 a 5 + 1, jak vyplývá z uzavřené nájemní smlouvy (nájem a náklady na služby jsou počítány za celý dům, tj. dva byty). Soud se ztotožnil s žalovaným, že citovaný rozsudek je tedy nutné vykládat v tom směru, že rodinný dům může být pro účely příspěvku na bydlení považován za byt za situace, kdy rodinný dům fakticky představuje jednu bytovou jednotku (obdobně srovnaj závěry zdejšího soudu v rozsudku ze dne 5. 2. 2024, č. j. 2 Ad 12/2022-24). Posouzení nároku na příspěvek na bydlení je vázáno ke konkrétnímu bytu a nákladům na bydlení s bytem spojeným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98). Cílem zákona o státní sociální podpoře je pomoc osobám v nepříznivých sociálních situacích, zároveň však musí nutně chránit udržitelnost tohoto nastavení – náklady na státní sociální podporu hradí stát (§ 1 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře) a ani jeho zdroje nejsou bezbřehé. Není žádného rozumného důvodu hradit žadatelům výdaje za několik bytů (a to ani když je všechny mají pronajaté). Soud dodává, že žalobce byl na skutečnost, že nemůže požadovat příspěvek na bydlení za více bytů zdejším soudem již upozorněn (např. rozsudek ze dne

27. 5. 2021, č. j. 13 Ad 17/2019- 36, shodně pak i pozdější rozsudek ze dne 5. 2. 2024, č. j. 2 Ad 12/2022-24).
64. Správní orgán prvního stupně dal předmětnou výzvou zcela zřetelně najevo, co a za jakým účelem po žalobci v souladu s právní úpravou požaduje, a jaké jsou následky, pokud žalobce výzvě nevyhoví. Jelikož žalobce se správním orgánem žádným způsobem, ani přes výslovnou výzvu a přes své právní zastoupení, nekomunikoval, nelze toto jeho jednání klást k tíži správním orgánům.
65. Soud považuje za nadbytečné vést s žalobcem polemiku ohledně dalších dokladů a náležitostí požadovaných správním orgánem, když je zjevné, že minimálně požadavky na upřesnění bytu, za který je nárok na dávku uplatňován, a tvrzení a osvědčení výše nákladů na bydlení za rozhodné období 3. čtvrtletí 2013 za konkrétní byt jsou důvodné.
66. V případě, kdy žalobce k výzvě správního orgánu neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení, a nebylo z tohoto důvodu možné posoudit naplnění zákonných podmínek pro přiznání této dávky, tedy bylo zcela namístě rozhodnout o nepřiznání dávky žalobci dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře.
67. K tomuto závěru lze odkázat na rozsudek ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Ads 90/2016-46, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval právě situací, kdy žadatel o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení na výzvu správního orgánu nedoložil rozhodné skutečnosti, a posuzoval, zda nevyhnutelným následkem nesplnění výzvy správního orgánu mělo být zamítnutí žádosti o dávku podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Shledal, že žadatel o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení výzvu k osvědčení rozhodných skutečností nesplnil, přitom bez osvědčení těchto skutečností nebylo možné o dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení rozhodnout, správní orgán tak podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře zamítl žádost žadatele o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že v této situaci se přitom jedná o jediný možný relevantní následek nesplnění výzvy.
68. S ohledem na výše uvedené soud uvádí, že neshledal, že by správní orgány při posuzování žádosti žalobce o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení pochybily. Rozhodnutí jsou dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněna a jejich závěry odpovídají zjištěným skutečnostem.
69. Pokud jde o námitku, že před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, tuto též posoudil jako nedůvodnou.
70. Podle ust. § 36 odst. 3 věta první správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
71. Správní orgán I. stupně doplnil dne 11. 8. 2024 do správního spisu podklady – údaje z živnostenského rejstříku ohledně společnosti R. s.r.o. a společnosti Č. s., s.r.o., o existenci obou listin se žalobce dozvěděl již z výzvy ze dne 11. 8. 2023, následně byl vyzván k seznámení se s podklady přípisem ze dne 22. 8. 2023, byla mu dána lhůta osm dnů, přípis byl doručený dne 23. 8. 2023, tj. lhůta běžela do 31. 8. 2023. Žalobce se se

spisem neseznámil ani ve lhůtě, ani později, žádné námitky v průběhu správního řízení neuplatnil, podal pouze blanketní odvolání. Soudu není zřejmé, v čem konkrétně měly správní orgány dle názoru žalobce pochybit, a z jakých důvodů dovozuje újmu pro svá práva.

72. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.